

עולים ביחד באנדליי וודלי

מנהיגות ומצוינות בתעסוקה לאקדמאים יוצאי אתיופיה (ע"ר)

המגזר היהודי המאוחד-הפרדצי, ניו-יורק

הסוכנות היהודית לארץ ישראל Jewish Agency for Israel

בנק הפועלים נהדרת ראשון זה מחיב!

הבינתחומי הרצליה

www.olim-beyahad.org.il

ידיעון יולי 2010

מה בדיעונו

שלום לקוראינו, גיליון יולי 2010 הוא גיליון מצוינות. זו החבוייה שתגלה במבחני המיון החדשים, שפותחו על יוצאי הדופן של גרמאו מנגיסטו, משתתף מחזור ד', שזכה במקום הראשון בתחרות הסיפור הקצר של עיתון "הארץ" לשנת 2010, וקצר שבחים רבים. סיפורו האישי והסיפור הזוכה מובאים בגיליון זה. ועוד מצוינות, של יעקב סמואל, ממייסדי העמותה מתנדב שעבודתו המסורה חבויה מאחורי הקלעים של אתר האינטרנט שלנו, מהניס מצטיין בביה"ח שיבא, שזכה בפרס שיבא לשנת 2010. וברוח מצוינות זו אנו שועטים קדימה, אל מחזור ה' ואל הכנס השנתי שבפתחנו!

- חדשות התכנית
- מציאות מלאת הוד—סיפורו האישי של גרמאו מנגיסטו
- סיפור קצר: "חלום בדמי כבוד" מאת גרמאו מנגיסטו
- דף קשר וברכות

חדשות התכנית

המנטורינג שעברו, ושיתפו בתחושות בנושא החלפת השמות.

♦ **סדנה למנטורים פעילים תקיים ב- 21.7.** במהלך הסדנה יתקיים מפגש עם אברהם אדגה – חבר הועד המנהל של העמותה, מהנדס בטכניון, הוגה דעות, וסופר שיספר ויעמיק את הידע אודות ההיסטוריה והתרבות של אתיופיה בכלל ויהודי אתיופיה בפרט. כמו כן יתקיימו "שולחנות עגולים" – דיון מונחה בקבוצות קטנות בדילמות, שאלות, חוויות ונושאים שונים שעולים בתהליך המנטורינג.

חשוב!

♦ **הכנס השנתי של "עולים ביחד" ייערך ביום ה', ה-14.10.2010,** בשעות 16:30-18:30 באולם סמולרש באוניברסיטת תל אביב. השנה צפויות לנו הפתעות מרגשות במיוחד. כל אחד ואחת מכם - המהווים חלק מהעשייה של "עולים ביחד", מוזמן אישית, להיות איתנו בכנס השנתי, להביא בנוכחותכם את אמונתכם בחזון ובעשייה. **אנא שריינו היומנים מבעוד מועד. הזמנה מפורטת תישלר בסמוך למועד הכנס.**

♦ **חילופים בצוות עולים ביחד:** נפרדים בתודה גדולה מנאית זכאי מנהלת כספים ואדמיניסטרציה ורכזת פרויקטים ומדנה בן שלוש אחראית מזכירות והתנדבויות הבוגרים. בהצלחה בדרכן החדשה! ובהצלחה למצטרפים, מאיר גטה לתפקיד מנהל כספים ורכז פרויקטים, ענת גבעתי מנהלת מתנדבים ומערכות מידע, ליאת פישמן לניהול אדמיניסטרטיבי וריכזת פרויקטים.

♦ **השבוע התקיים מפגש חשיפה עם 20 מבכירי חברת מגדל** ובהנהגת היו"ר אהרון פוגל, מתנדב וותיק ויקר ויונל כהן המנכ"ל. מטרת המפגש – הכרות וחשיפת התוכנית, קידום העסקת אקדמאים נוספים בחברה וגיוס מנטורים ומתנדבים בכירים ממגדל לסיוע, לליווי ולקידום חזון ומשימות העמותה.

♦ **חברת מייקרוסופט ארחה ב-12 ליולי את משתתפי קורס אנגליית למתקדמים** בהובלתם של אואן לואיס וברברי אשתו לערב מדהים ומעורר השראה שכלל ארוחת ערב ישראלית ובהמשך הרצאה בוידאו קונפרנס של בן ג'קסון, אחד המנהלים הבכירים של החברה העולמית. לסיום התקיים דיון פתוח. את הערב יזמה וארגנה עדינה חג'ל, מנהלת בכירה במייקרוסופט, משקיפה בוועד המנהל של עולים ביחד ומנטורית. תודה לכולם על ערב מדהים!!

♦ **סדנה למנטורים מצטרפים** התקיימה ב- 5.7 במועדון בנק הפועלים בת"א. הסדנה כללה הסבר על תפקיד המנטור ומטרותיו, הצגת קודים תרבותיים והקרנת הסרט "ואלו שמותי" של היוצרת רות מייסון, העוסק בהחלפת שמות ליוצאי אתיופיה בהגיעם לארץ. במפגש השתתפו גם מספר בוגרים שסיפרו על חוויותיהם ומשמעות תהליך

♦ **מחזור ה' יוצא לדרך!** ההרשמה בעיצומה. מוזמנים להירשם אקדמאים אשר סיימו את חובותיהם וזכאים לתואר - טופסי ההרשמה והנחיות באתר. ההרשמה תסתיים בתאריך 31.8.10 והמיונים לתוכנית יתקיימו במהלך חודש אוקטובר 2010. בשאלות פנו לדוא"ל: olim.harshama@gmail.com

♦ **עולים ביחד יחד עם טק-קריירה, מכון אדם-מילוא ומכון פורשטיין, פיתחו קורס ייחודי ניסיוני להכנה למבחני מיון לעבודה, במטרה להתגבר על ההטיה התרבותית במבחנים ולאפשר לאקדמאים יוצאי אתיופיה לעבור את המבחנים בהצלחה ובאופן שישקף את יכולותיהם וכשוריהם.** קורס ההכנה הניסיוני הסתיים בימים אלו. מתוצאות הקורס ומהמחקר הנלווה לו עולה המלצה חמה לגופים המממנים לפתוח קורסים מעמיקים יותר ולאפשר השתתפות בהם לא רק לבוגרי עולים ביחד וטק-קריירה. אנו מודים ומצדיעים ל-22 משתתפי קורס ההכנה הניסיוני, משתתפי ובוגרי עולים ביחד וטק-קריירה, שהקדישו מזמנם, מרצם והפגינו תעוזה ואחריות לקהילה כולה. נפרצה הדרך והוכח כי המבחנים מוטים תרבותית וכי קורסי הכנה מתאימים יכולים לשנות שינוי משמעותי מאד את תוצאות המבחנים. תודה עמוקה לשותפינו המקצועיים מכון אדם-מילוא ומכון פורשטיין על השותפות, הביצוע והאמונה.

♦ **חברת Ness, שותפה לדרך, תורמת 5 מלגות לבוגרי/משתתפי "עולים ביחד"** ללימודי הסבה במכללת נס למקצועות המחשב בתחום הפיתוח/רשתות / בדיקות. אנו מודים לחברת נס על הנדיבות, האמונה והשותפות!

עולים ביחד
באנדליי וודלי

עולים ביחד באנדליי וודלי
מנהיגות ומצוינות
בתעסוקה לאקדמאים
יוצאי אתיופיה (ע"ר)

המגזר היהודי המאוחדת-הפדרציה, ניו-יורק

www.olim-beyahad.org.il

מציאות מלאת הוד

סיפורו האישי של גרמאו מנגיסטו

גרמאו (בעברית פאר או הוד, מלשון "הוד רוממותו היילה סילסי" שאביו העריץ) מנגיסטו פרץ בסערה לפני כמה חודשים לתודעת הקורא הישראלי בסיפורו הקצר "חלום בדמי כבוד", שזכה בפרס תחרות הסיפור הקצר של עיתון "הארץ". סגנון הכתיבה ותפיסתו המיוחדת הביאו לו בעקבות הזכייה טור משלו בעיתון. גרמאו הוא משתתף מחזור ד' של "עולים ביחד", בעל תואר שני בתקשורת מאוניברסיטת חיפה (התזה שלו זכתה בפרס יואב היוקרתי) והחלום לחקור את השפעת התקשורת על החברה הישראלית בוער בעצמותיו. ראיון.

והגבר שרוצה לשמר את הדפוסים הקודמים ולא פתוח לקבל סיוע, נשאר מאחור.

אני הרגשתי שמצאתי מים בנוה מדבר - חלומי יתגשם ואני בדרך להשלמת הלימודים התיכוניים. אבל רצו לשלוח אותי לבית ספר מקצועי. לעזרתי באה סוזן, מתנדבת בצוות מרכז קליטה, שדאגה שאשלח לכפר סיטרין שם למדתי בין השנים 96-91 והשלמתי תעודת בגרות עיונית. מיד אחרי זה התגייסתי למשמר הגבול שבו רציתי ושבתאיתופיה נחשב מאד - "שומר הגבולות". שירתי בעזה בתקופה שהיה שם עוד טוב. אהבתי את השירות שם והכרתי פסיפס אנושי רחב - דרוזים וישראלים מכל רחבי הארץ. המשפחה תקעה יתד בקרית גת. אבא נישא פעם שנייה ונולדו עוד שבעה ילדים.

לימודים

סיימתי את השירות הצבאי בשנת 99 והתחלתי ללמוד באוניברסיטת חיפה מדעי המדינה ותקשורת. כבר בילדותי אהבתי מאד מילים ומשפטים עם מסר. מסר קצר שמבטא הרבה, שמנחה אנשים. כמו במסכת אבות, למשל "אם לא היום – אימתי?". השנה הראשונה הייתה קשה מאד. הייתי מאד שאפתן ולמרות הקשיים ואולי כיוון שלא ידעתי מה מצופה ממני - באותה שנה היו לי הישגים הגבוהים ביותר בכל השנים. סיימתי את התואר הראשון בהישגים שאפשרו לי להמשיך לתואר שני. כיום המילים הן כוח – התקשורת משקפת את המציאות ולפעמים יוצרת אותה, מגדירה מי שייך ומי לא שייך. עבודת המסטר שלי בהנחיית ד"ר אלי אברהם (הוגשה בהמלצתו השנה לפרס יואב* זכתה – ש.ג.) עסקה בסיקור העיתונאי של עולי בריה"מ בשנים 76, 80, 90, 2000. מסקנה עיקרית: הקרבה התרבותי בין קבוצת העולים לבין החברה הקולטת היא בעלת השפעה מכרעת. ככל שקבוצת העולים נתפסת קרובה יותר, כך היא תקבל יותר תמיכה והכרה בזוהתה והתקשורת

ילדות באתיופיה

נולדתי באחד הכפרים שבמחוז גונדר. בילדותי זכיתי לבקר בבית ספר למרות שבסביבתי למדו רק במשפחות עשירות. אבי ואמי שהיו חסרי השכלה, העריכו מאד אנשים משכילים ושלחו אותי ללמוד. לצורך לימודים בכיתה גבוהה מכיתה ו' הייתי צריך לעבור לעיר רחוקה. עקב המרחק חדלתי ללמוד ועברתי לעבודה חקלאית עם אבי. שם ואז חלמתי להגיע לירושלים ולחדש את הלימודים. חודשיים לפני מבצע "שלמה", כשאני בן 16, עלינו לארץ, אבי, שתי אחיותי הגדולות, אני ואחי הצעיר, ללא אמא שנפטרה ממחלה ממש לפני העלייה.

קליטה

עלינו בחג הסוכות ונחתנו במרכז הקליטה בעכו. הקרבה לים הזכירה לי את הטבע והאגמים באתיופיה והקליטה הייתה למופת, עם הרבה אהבה. אבל כמובן שהקשיים היו גדולים. לפעמים נדמה לי שבמציאות המיוחדת שנוצרה, מרוב כוונות טובות וחוסר תקשורת לשונית, הניחו לנו להיות פסיביים מדי. יהודי אתיופיה הם מיעוט שהוציא מקרבן מלכים ושלט בחלק מההיסטוריה בעם גדול. הם הגיעו עם הרבה גאווה והלם הקליטה יצר אצלם תסכול גדול. חלק מהם חיים כאן בעולם וירטואלי - האנשים המבוגרים להבנתי חיים בירושלים הדמיונית שלהם. אבי מתקשה להסתגל למאכלים ולתרבות שכאן. הוא מדחיק כל ביקורת על החברה הקולטת ומסרב לשמוע על ירושלים ששונה מהאידיאל שלהם. לעומתם מעודד לראות שהנשים השתחררו וקבלו הזדמנות לחופש. נוצר משבר הגבר האתיופי בתרבות הקולטת. זו חברה שגם בנויה לעודד את שחרור האישה, חברה שבונה פרויקטים לשחרור האישה ולהגברת ההשכלה שלה. האישה הועצמה

* האגודה לזכות הציבור לדעת, היא עמותה שנוסדה בשנת 1995 ועוסקת בביקורת על מה שהיא רואה כהתנהלות מוטעה או לא אתית של אמצעי התקשורת בישראל. האגודה עורכת מחקרים בנושא התנהלות התקשורת, ומעניקה מדי שנה את "פרס יואב". הפרס הינו בסך 5000 ש"ח, וניתן לטודנטים לתארים מתקדמים בעבור עבודת מחקר אקדמית מצטיינת בתחום ביקורת התקשורת הישראלית.

UJA Federation
of New York
המנבית היהודית המאוחדת-הפרדית, ניו-יורק

הסוכנות היהודית לארץ ישראל
Jewish Agency for Israel

בנק הפועלים
נזהרת ראשון זה מחיב!

הבית החומי הרצליה

www.cdlm-hayatzad.org.il

מציאות מלאת הוד

סיפורו האישי של גרמאו מנגיסטו

המשך מעמוד 2

מזה זמן רב אני כותב למגירה ומפרסם חלק מהדברים ברשתות חברתיות כמו אתר ביתא ישראל ובפייסבוק ומקבל משוב חיובי. יום אחד ראיתי פרסום ב"הארץ" על תחרות הסיפור הקצר שלהם. כתבתי סיפור ושמו "חלום בדמי כבוד", על אישה ואיש מבוגרים. האישה קבלה הרבה מדמות סבתי הדומיננטית באתיופיה, והאיש הוא דמות דמיונית של מנהיג, שחלק מתכונותיו בניתי מדמותו של אבי. דרך האנשים האלו סיפרתי על תפיסתי את המציאות והיחס בין הכבוד לחלום. העלייה לארץ היא הגשמת חלום אולם קיים מחיר לחלום, מחיר הכבוד. כתבתי את הסיפור בגיוני דיבור של אנשים מבוגרים, בלשון תנ"כית כלשהי, שמקנים בצד העלילה את החיץ של הגיל והתרבות (הסיפור מובא בעמודים הבאים - ש.ג.). לאחר חודשיים לערך הודיעו לי שזכיתי, להפתעתי הגמורה כי חשבתי שאני לא בדיוק פונה לטעם שלהם. לאחר שהתראיינתי בנושא בערוץ 8 עם עורך הארץ, נולדה הפינה השבועית שלי בעיתון.

בשלב זה אני עוסק בליווי של משפחות מהקהילה לצורך שידרוג תעסוקתי במסגרת תוכנית החומש של משרד הקליטה, בקרית משה שברחובות. אנחנו שניים שמטפלים כל אחד בחמישים משפחות. עוזרים להם ותומכים בהם, ומתווכים ביניהם ובין הרשויות. אבל המקום אליו מופנית שאיפתי הגדולה היא ללמוד הלאה, לחקור ולהיות באקדמיה ולהמשיך לכתוב בעיתונות. אני רוצה לעשות דוקטורט בתקשורת ולבחון את השפעת התקשורת על הבניית הזהות של החברה, בקבוצות ההגירה ממקומות שונים בעולם מחד, ועל הבניית הזהות הקולקטיבית כעם.

כבוד

הזכייה הביאה שמחה גדולה וגאווה גדולה. בערוץ האתיופי בטלוויזיה ראינו את כל משפחתי כמשפחת מודל. למשפחתי אני זוקף את ההצלחה שלי. היחיד לא יכול להגשים את החלום. אני ואנשים כמוני הם דור המדבר, משני המסורות שזקוקים לסביבה התומכת של משפחה, אותה תמיכה שזכיתי בה והיא כל כך חשובה.

תגייס את הציבור לוותרים עברה. ומצד שני, ככל שקבוצת העולים נתפסת כמרוחקת יותר מהחברה הקולטת, התקשורת לא נותנת לה גיבוי וכישלון אותה קבוצה נתפס כפועל יוצא של נחשלותה החברתית.

מסקנה נוספת – אנשי תקשורת באים עם תפיסות מסוימות מראש וקיימות הטיות של התקשורת כדי לעמוד בדרישות הארגון. בסיקור עולי אתיופיה מופיעות פעמים רבות המילים "הראשון", "עשה היסטוריה" והסיפור החיובי מוסר מסר שלי. התקשורת שתפקידה להיות אובייקטיבית איננה כזו.

תעסוקה

בלימודי התואר הראשון עבדתי בשמירה בלילות וקרה לא אחת שנרדמתי בהרצאות. בלימודי התואר השני עבדתי, לאחר שהשתלמתי בארגון "מליץ", בהנחיית קבוצות בקהילה, בפרויקט שעסק בזוגיות בחברה משתנה. האמנתי שלא תהיה לי כל בעיה למצוא תעסוקה בתחום התקשורת לאחר הלימודים. מאז ומתמיד האמנתי שאם אדם לומד ומצליח במדינה תחרותית ונמצא מתאים בכל הקריטריונים הנדרשים, אין דבר שימנע ממנו להצליח. אבל משך שנות לימודי השקעתי עצמי בלימודים ונוצר נתק מסוים עם מעסיקים פוטנציאליים. ל"עולים ביחד" הגעתי בעקבות חברים שכבר השתתפו בתוכנית. כבר בראיון הקבלה הבעתי את חששי מכך שאני נותן גושפנקה להעדפה מתקנת שאינני רוצה בה. מצד שני, הבנתי שהחברה הישראלית בנויה מקליקות ומרשתות חברתיות. הסבירו לי שהמטרה של "עולים ביחד" ליצור רשת חברתית. "עולים ביחד" מחברים את החוטים ברשת, יוצרים ניצוץ ומאירים את הנורות ואת אור ההזדמנות.

ועובדה היא. לאחר שהתקבלתי לתוכנית, הצלחתי לפגוש אנשים בצמרת הכלכלה. התראייני אצל עורך "מעריב" יואב צור. המנטורית שלי היא סגנית העורכת של גלובס, עינב בן יהודה ואני לומד ממנה על המבנה של העיתונות ואת הפוליטיקה הפנימית של העיתונות.

חלום

תחרות הסיפור הקצר של "הארץ" היא תחרות לכתוב סיפור קצר שמקיים מדי שנה המדור "תרבות וספרות" של העיתון "הארץ". בצורתה הנוכחית מתקיימת התחרות משנת 1989 לאחר שבנימין תמוז, העורך היוצא של "תרבות וספרות", הציע לבני ציפר, העורך הנכנס, "לחדש מסורת ישנה שהחלה בימים עברו ונקטעה בזמנו, של תחרות סיפורים קצרים לכותבים צעירים". לתחרות נשלחים מדי שנה מאות סיפורים ולכל תחרות שנתית ממונה צוות בן שלושה שופטים הבוחר את הזוכים בתחרות. בשופטים נכללים סופרים ואנשי מערכת "הארץ".

עולים ביחד באנדליי וודלי

מנהיגות ומצוינות בתעסוקה לאקדמאים יוצאי אתיופיה (ע"ר)

המגזר היהודי המאוחדת-הפדרציה, ניו-יורק

הסוכנות היהודית לארץ ישראל Jewish Agency for Israel

בנק הפועלים להיות ראשון זה מחייב!

הבית הלאומי הרצליה

www.olim-beyahad.org.il

חלום בדמי כבוד

הסיפור הזוכה בתחרות הסיפור הקצר של העיתון "הארץ" לשנת 2010* מאת גרמאו מנגיסטו, משתתף מחזור ד' של "עולים ביחד"

פתע יצאה בת קול ואמרה, "אחים ואחיות הנכבדים, עתה אנו טסים מעל ירושלים, סוף כל סוף רשאים אתם להביט בירושלים בעד אשנבי המטוס". חזנו עלה וירד כמפוח ולבנו חישב להינתק ממקומו ולהיפלט החוצה. מקטן עד גדול, כיסינו פנינו בצעיפנו החגיגיים ותחבנו ראשינו בין ברכינו, אם נחזה באורות ירושלים, עינינו יאבדו מאור וגופנו יתמוסס, כך באמת חשבנו.

דממה שררה. כולנו התכנסנו בעצמנו וצפינו בהשתאות בירושלים. אני יודעת בדיוק איזו ירושלים רואה כל איש בדמינו, אני בת שמונים. זה חוזה בבית מקדש עטור זהב, מראשו בוקעות אלומות אור, העולות שמימה ויורדות ארצה וזורעות שלום וביטחון בין שבטי ישראל; זה צופה בדביר, העומד על אבן השתייה, שבו מוצבים בהדר משכן ארון הברית והכרובים, בהיכל הקודש שבו עבודת הפולחן ובאלום שדרונו נכנסים ויוצאים רבבות מתפללים; זה צופה בחדווה בחיות טורפות, המתפתלות בצלעות הר ציון ומלכות עשבים רכים ככבשים; וזה מביט בפליאה בזרעים הנופלים ארצה ממקורות יונים, נובטים כהרף עין, קורמים עור וגידים ובו ביום נושאים פירות מתוקים ומזינים, שקוטפים ואוכלים השקדים בלימוד תורה ותפילה בבית אלוהים.

יצאה שוב בת קול ובשרה, "אחים ואחיות הנכבדים, בעוד חמש דקות ננחת בנמל תעופה בן גוריון, אנא הישארו חגורים במקומותיכם". כולנו הקצנו, הסרנו צעיפנו מעינינו, כלא מאמינים התבוננו באדמת הקודש באה וקרבה אלינו ודמעות אצורות בתוכנו התפרצו בפרץ גדול וחנקו גרונותינו. גלגלי המטוס נגעו בקרקע, מנועיו דממו, דלתותיו נפערו לרווחה. כחולמים היינו מביטים בסולם מוצב ארצה וראשו נושק למפתן המטוס.

ראשון ירד אב נפשי, אני אחריו, נשים, תינוקות; גברים קשישים נושאים על גביהם ירדו בעקבותינו. ממשלות, שרים, רבנים, אלופים ואמנים נעמדו בשורות וקיבלו את פנינו, וכתבים הנציחו שובנו אל ארץ חפץ במלים ובתמונות. אנחנו חיש קל חלפנו בין שורות המכובדים, מותרים מאחורינו ידיים מושטות לשלום, ובהגיענו לשטח פתוח, ישישינו נשרו מגב נושאייהם, מקטן עד גדול כרענו ברך, נישקנו האדמה הקדושה, ותכופות פרשנו ידינו אל מקום מושבו של אלוה.

אדמת ירושלים מכוסה זפת קשיח, ושפתותינו נותרו משתוקקות לנשק עפרה הקדוש, קבל אב נפשי, תראו כמה אכול געגועים היה הוא. "אדמה רכה", אמרתי, "סופגת דם אדם, כל סופג סופו להתמלא במקודם או במאוחר, ברם אדמה היודעת להקיז דם מבלי שתהיה מסוגלת לספוג, עלולה להיותר בצימאון תמיד".

הייתם צריכים לראות איך אב נפשי הניף מצנפתו, אני יודעת בדיוק מה אומרות ההנפות האלה, אני בת שמונים. אסור היה לי להגיד דברים האלה. עליכם להבין אותי, מאז הייתי ילדה קטנה האמנתי, בירושלים לא נשפך דם ולא מתים. "אמא רבתה, מה לך דברי צחוק ולצון? הלא ידעת כי בירושלים אין פגעים ואין נגעים, אלא מתחוללים אותות ומופתים, והדם המפפע ממחצי אינו אלא נס בתוך נס, והוא אות ברית בינינו ובין ירושלים", לימדני אב נפשי תוכחה, ואני השפילתי מבט כתימדי.

ובתום ההודיה ושבח ההשגחה, שבנו אל מקבלי פנינו, ילדינו כרעו ברך ונישקו בהונות אדונים ואדוניות כאילו היו הוריהם. נושאי המשרות נשאו ילדינו ונישקו

אלף תשע מאות שמונים וחמשת. ארבעים אלף רגל גובה מעל ים סוף משיגים מרחב געגועים נרחב ומקצרים ציר זמן ערגה ארוך; שבעים יהודים כהי עור וכוהן אחד, באנו וקרבתו יותר מאי פעם אל מחוז חפצנו. מעלינו נפרשים שמים פתוחי ארובות, מתחתינו רובצים עבים עבי צלע ורגועי אופי. ואנו נפעמים ונרגשים, מונים דקות אחרונות של שלהי גלות, גלות חבש בת אלף כפול פעמיים שנה.

בצמד המושבים הקדמיים ביותר, צמודים ישבנו כוהן איוב בטיבבו ואנוכי אמאייש מנשה, והשאר במושבים אחרונים. אב נפשי, אני קוראת לכהן בטיבבו, אמא רבתה, הוא קורא לי. שנינו חזינו במו עינינו שמונים פעמים בשריפת פתיל חיינו בנרות שעווה. כהרגלן של הבריות, גם אנחנו כיבינו באוויר ריאותינו את האש האוכלת תוחלת חיינו. בשונה ממנהג עמים השוכנים קבע בארצם, בה בעת שייכנו שריפת קור חיינו, הצתנו גיצי תקווה בלבנו: בשנה הבאה בירושלים, איחלנו, שנה אחר שנה. רבים מאמינים כי שלוש המלים הן האחריות הבלעדיות לאריכות חיינו.

אני מבטיה באב נפשי, אני רואה את עצמי, כמעט. השנים הרבות הארוגות בנוף מראהו, שערו לבן למחצה, זקן שחור-לבן ארוך נופל לחזהו כמו מפל מים עשיר זרמים. קמטים וכפלי עור הכובשים את תבנית פניו המוארכות מעידים כי חלה נסיגה בבשר חזותו. אב נפשי מעורר מורא בקרב הבריות, בעבורו בתוך הכפרים, רכוב על סוס עב חזה, מאריך רעמה ועדיו פנים. העוברים ושבבים נהגו לעמוד דום עד שהרים הסתירוהו ואופקים חבוקו; מארחיו התקינו מושב רם בעבורו; מאמיניו נשמעו לפסיקותיו ההלכתיות ללא סייג; ואפילו הורים שדם יוצא ירכיהם זועק באדמה, קיבלו בצייתנות ובכניעות את הכרעתו ולחצו לשלום ידיים מגואלות בדם. דבר וחצי דבר אין בי, בו יש. זה רחמי הפורה, שהפרה שנים-עשר עוברים, אלו זרועותי הנדיבות שחבקו מאה נכדים ואלו זוג עיני שראו מאתיים נינים, זיכוני להצטופף בצל הילתו.

"פתע יש חשש ממש", אמרתי. שלוש מלים בלבד. הייתם צריכים לראות מה עיניים חוששות רצו בתקרת המטוס וחיפשו חששות. אני בת שמונים, אני יודעת היטב איך מביטים אנשים חוששים, אסור היה לי להגיד זאת. אנשים תלויים בין ארץ לשמים, רובם צעירים. אב נפשי נותר רגוע, הוא בן שמונים. רק הניף לצדדים כמה וכמה פעמים מצנפתו הנהדרת ושאל, "אי-זה חשש מישש ומיחש לך?". "יש חשש ממש", אמרתי, "שמא אב נפשנו יגדל ויתגדל שבעתיים בירושלים, וגופו יאלץ לעלות שמימה בחסות נפשו כצדיקינו מקדם הימים, והיה כלא היה בעבור אדמה והיה נצח מונח בלב אדם ובתודעתו.

אנשינו אספו עיניהם מהתקרה. "כבוד", אמר אב נפשי, "בורח כצל מרודפיו; לתוכו שואב ראש כאבן שואבת עובדי אלוהים והבאים בימים. בין אחינו בירושלים נהלך ראש זקוף וחזה מורם". ואז הוא התחיל להתפלל בשפה שאיש אינו מבין, שפה שבה הוא מדבר עם אלוהים. כולנו התחלנו להגיד אמן, כולנו יודעים מתי להגיד אמן ומתי לשתוק, אפילו הילדים, באי עולם החדשים יודעים, באמת.

האם נגזר הקץ על הכבוד העתיק, תולדת הגיל והגעגועים האינוסופיים לציון? האם תיכנע האלטרנטיבה האוטנטית, המפתיעה והמפליאה הזאת למציאות הישראלית? התחלת התשובה נמצאת אולי בעצם היכולת לספר את הסיפור שלפנינו, על המיומנות הלשונית הגבוהה, הדמויות המעוצבות ברגישות והתימה הבוניה היטב המופגנים בו. (מתוך דבריו של יעקב מאיר על הבחירה בסיפור).

עולים ביחד
אנחנו כאן

עולים ביחד באנדליי וודלי
מנהיגות ומצוינות
בתעסוקה לאקדמאים
יוצאי אתיופיה (ע"ר)

המגזר היהודי המאוחד-הפדרציה, ניו-יורק

הסוכנות היהודית לארץ ישראל
Jewish Agency for Israel

בנק הפועלים
נחלת ראשון זה מחייב!

הבית הלאומי
הרצליה

www.olim-beyahad.org.il

חלום בדמי כבוד

המשך מעמוד 4

להם כאילו היו אלה ילדיהם. זוג זוג, שחור לבן, לבן שחור, התחבקו והתנשקו כדרך אחים אכולי געגועים הנפגשים לאחר פרידה ממושכת.

המפגש החטוף בין אחים תם. המכובדים נבלעו לכלי רכבם הממוגנים וחמקו ירושלימה, אנחנו פסענו אל אולם אורחים. שוב יצאה בת קול נשית ונטולת גוף ובישרה: "לעולים שהגיעו זה עתה מחפש, ברוכים הבאים לישראל". ברוכה הנמצאת, אחותנו, השבנו במקהלה, וסימני אי-שביעות רצון נחרצו במצח כל אחד ואחד מאתנו. "אנחנו חצינו ג'ונגלים שורצי חיות רעות, עברנו מדבריות צחיחות, הקרבנו דם אחינו במסע מפרך אל החלום, ואחותנו מברכת אותנו בהד קולה, מדוע אינה ניצבת מולנו, לוחצת ידיו, מדברת עמנו כדרך אחים", רטנתי.

"אמא רבתה, מדוע תהיי מרירה דווקא עתה, זמן שחלומנו עתיק יומין מתגשם", נזף בי אב נפשי ולימד, "אחותנו כוספת לפגוש אותנו, בה בעת חוששת מן המפגש הממשי, כפי שאנו שחפצנו לחזות באורות ירושלים והעדפנו לכסות עינינו בצעיפיו וצללנו לתוך ירושלים המדומיינת. במוקדם או במאוחר המפגש בינינו לבין אחינו ירושלים איננו נמנע". אב נפשי תמיד צודק, ואני תמיד טועה, שינו בני שמונים.

צעירינו גלשו בקלילות במדרגות נעות, זקנינו דישדשו במדרגות יציבות, ובקצה נפגשו דרכינו.

"אב נפשי, הרואה אתה עצם דומם מסתובב סביב עצמו ומוסר תיקים לאדם", שאלתי.

"אנחנו נמצאים בירושלים, היהודים עובדים אלוה, והדוממים משרתים האדם", השיב אב נפשי. מביטים לאחור המשכנו בדרכנו עד שמצאנו את עצמנו בתוך אולם רחב ורם תקרה, שבו מסודרים במעגל שבעים ואחד כיסאות כחולים שווים בגודלם. אב נפשי בהה מבולבל בחלל הריק הנפרש לפניו. אני יודעת בדיוק מה משמעות המבט הזה, אני בת שמונים. "בחורי", פקדתי לצעיר בריא בשר, "השחל נא כיסא על כיסא וצור מושב רם". בחורי עשה כדברי. אב נפשי זיהה מושב רם ובשעלים מהוססים ניגש וישב בו. נפל דבר, המושבים המשודכים התפרקו, אב נפשי נפל ארצה, הכיסאות התהוללו מעליו. נערינו חיש הקיפוהו וגלגלו מעליו המושבים הבוגדים. אב נפשי הזדקף, וכולנו דום עמדנו.

פתע, צלע מרובעת נפערה באמצע הקיר, וראש אשה נמזג לתוך האולם. פה נטול גוף בירך: "ברוכים הבאים לישראל". כולנו בחנו בתמיהה את הפנים התחובות בין הקירות. טרם נעכל המחזה, פקד הראש: "כוהן בטיבבו, גש וקבל סל קליטה". איננו יודעים מה הוא סל קליטה, אבל אב נפשי ניגש, בידו שק מלא שטרות שב אליו, ועד מהרה בטן האולם שקקה בהולכים ושבים כמפתן כוורת, שבו שוקקות דבורים עמלות. בתום החלוקה, הראש דיבר, "הכסף הזה ישמש אתכם לצורכי מחייאתם החודש, ובמשך שלוש שנים בתחילת כל חודש תקבלו סכום דומה. במהלך תקופה זו תשהו במרכז קליטה, שבו נלמד אתכם לשכוח אורחות חייכם הגלותיים, ונטמיע בכם דרך חיים חדשה, ועתה צאו בדלת הזכוכית ועלו למרכבה". הראש נעלם והקיר התאחה.

דלת הזכוכית חשבה כמה וכמה פעמים למחוץ את צלעותינו בדופנותיה.

אני בת שמונים, אני הולכת על שלוש, אני טרף קל, אילולא סיעו לי צעירים הייתי נמעכת תחת צירי הדלת-המלכודת ונלעסת בלסתותיה האינמות. פתע נדמה היה לי שאני חוזה, שפשפתי עיני, עצמתי, פקחתי וראיתי מולי עומדת נערה עירומה למחצה. בת עשרים היא לערך, לבשרה דבוקה חולצה סגולה, הולכת ומתכווצת מעלה מעלה, מטה מטה מושכת אותה כדי להשיקה לקצוות גג מכנסי הג'ינס השחורים שלה, החונקים מותניה הרזות.

גברים ונשים לבושים היינו גלימות לבנות, שאברותיהן גורפות פני אדמה. בחבש התלבשנו כך, ובארץ הקודש לא נתלבש כך. "אב נפשי", שאלתי, "איכה אשה מותרת לחשוף טבורה; היאך נקבת אדם מותרת לכנס לתוך מכנסיים, לבוש זכר אדם?"

"אחותנו מחזירה עטרה ליושנה, עדן טרום עץ דעת", השיב אב נפשי לשאלה ראשונה, מסוכך פניו במצנפתו. לאב נפשי תמיד יש תשובה לכל שאלה, הוא תמיד בוחר לאיזו שאלה לענות, לאיזו שאלה לא לענות. התשובות שלו תמיד נכונות, הוא לעולם אינו טועה.

הייתם צריכים לראות, קשישים תולים מבטם בכל דבר שאינו הנערה, נערים מתבגרים נועצים מבטם בכל דבר שהוא רק הנערה, ונשים מעופפות צעיפיהן רודפות אחר הנערה ומנסות לכסותה, והנערה מתהוללת אנה ואנה.

נפל דבר, עד מהרה התברר לנו כי הנערה העירומה למחצה אינה נמלטת מבית משוגעים כי אם סוכנת הקליטה שלנו. תראו מה היא עשתה, שלפה ממכנסי הג'ינס שלה דף צהוב ונושמת ומתנשפת קראה "איוב בטיבבו". "אסור", אמרתי, "אסור בכל האיסורים לנתק התואר 'כוהן' משמו המלא של אב נפשי; אם אין זה בכבודך לכנותו 'הצדיקים', 'כוהן הכוהנים', 'אב נפשנו' או 'המפייס הגדול', כפי שכולנו קוראים לו, הגידי לפחות כוהן בטיבבו". "כוהן בטיבבו", קראה, והוסיפה בלחש: "לא רק תואר פאר שמו יוסר, אלא שמו יעוברת", כך אמרה, שמעתי אותה. "היא באמת משוגעת", אמרתי.

הנערה הזאת באמת משוגעת, היא פסעה בראש התור. מהר מהר צעדתי בשלוש גלגיים ועמדתי מולה ונעצתי בה מבט. היא לא יכלה לראות אותי, כל הפנים שלה היו מכוסות משקפיים אפורים ורחבים. אב נפשי ואני נכנסנו אחריה, והיתר אחרינו. אני בת שמונים, אני אומרת אמת.

"שב", אמרה המשוגעת הזאת לאב נפשי, כך אמרה, באמת. אב נפשי נעמד אבוד, פקד מושב מושב ברצפת המרכבה בקירותיה וקורותיה, מבטו שב עקר, אין מושב בעבורו.

"שב בבקשה לבל תיפול, אנחנו נוסעים", אמרה המשוגעת. "אין מקום בעבורי", השיב אב נפשי בצדק. "בזנב המרכבה ארבעה מושבים פנויים, שב שם", אמרה החוצפנית. אב נפשי ואני פסענו לאטנו, גופנו רועד, אנחנו בני שמונים, והרכבת זקנה הרבה יותר מכל אחד מאתנו ואף משנינו יחדיו. היא רועדת, מאוד רועדת. אב נפשי הביט בכיסאות ואמר, "יש פה ארבעה מושבים, אין המושב האחד."

"מתוך ארבעה, בחר אחד ושב בו", געתה המשוגעת.

"אי אפשר לבחור אחד מתוך ארבעה", אמר אב נפשי.

"אם אתה מתקשה לבחור אחד מארבעה מושבים המרופדים של רכבת ישראל, שב על כל אחד מהם עשרים דקות, נכונה לנו נסיעה של שמונים דקות", פקדה, והיא בת עשרים בלבד.

עולים ביחד באנדליי וודלי

מנהיגות ומצוינות בתעסוקה לאקדמאים יוצאי אתיופיה (ע"ר)

המגזר היהודי המאוחדת-הפדרציה, ניו-יורק

www.olim-beyahad.org.il

חלום בדמי כבוד

המשך מעמוד 5

הקדושה, שלמה היא ואין בה שום חיסרון, אינה נוטלת כבוד מאדם, אלא מאצילה לו אותו", השיב אב נפשי.

"אולי ביום מן הימים נשבה רוח רעה בעיר הקודש והעיפה כל כתרי הכבוד מראשי הכוהנים והמלכים והשליכה אותם מחוץ לגבולות המדינה, ומאותו זמן הדורות גדלים בלי כוהנים, בלי מלכים וכלי כבוד", הנחתי.

"נחילי דבורים אובדים בהעדר מלכות דבורים וכך גם חברות אנושיות. אי אפשר להם לדורות להתקיים בלי כוהנים, בלי מלכים וכלי כבוד", הפריך אב נפשי הנחתי.

"אב נפשי, הרואה אתה דבר מה מוזר מאוד מאוד?" שאלתי.

"מהו הדבר המוזר כל כך אשר לכד את תשומת לבך", שאל בסקרנות אב נפשי.

"הבט נא בכיסאות, הם זהים בגודלם, בצורתם, בצבעם, בעוביים ובכיסוייהם. הואיל והם דומים כל כך ביניהם, מסתירים הם את התכונות הבסיסיות של האדם - היכולת לטעות והיכולת לעקם במלאכות ידיו", אמרתי.

"דעתך נתת יפה בדברים והבחנת בדמיון מופתי בין המושבים, שאינם משאירים ספק כי נוצרו הם ביד יצור מוזר, חקייני ובלתי יצירתי, שאין לו שמץ של מושג בגיוני האדם ומנהגיו", הסכים אב נפשי.

נדמה לי שאחינו יודעים דבר וחצי דבר על אודות הצו הנצחי "הדרת פני זקן", אלא שהם הפקידו בידי דוממים את האחריות ליצור כיסאות, דוממים הסוגדים להמונים ולהמוניות, אמרתי.

"דבר מטריד הוא אשר זה עתה אמרתי", אמר אב נפשי בסבר פנים חמור, "חברה שאינה מייצרת במו ידה ביטוי כבוד, אינה מסוגלת להעניק אותו למי שראוי לכך ולפיכך אי אפשר גם לבוא אליה בטרונה".

טרם אמצה שאלותי פקדה המשוגעת: "הגענו למרכז הקליטה, שבו נלמד אתכם לשכוח אורחות חיי גלות ונטמיע בכם תרבות ודרך חיים חדשים, ועתה רדו מהרכבת ובואו אחרי".

בואו אחרי אמרה, באמת כך אמרה. אב נפשי, אנוכי יותר הקשישים הושלכנו בקומה התחתונה של בניין בן מאה קומות, הבניין לבדו עומד בעולם, הצעירים שוכנו בקומות עליונות הנשקטות לשמים.

יסלח נא אלוהים לאחינו, המשליכים לשפל עובדי אלוהים והבאים בימים, ומרוממים צעירים ופשוטי העם, התפללתי בדאגה.

אב נפשי שתק שתיקה רועמת. אני קמתי ממושב ופסעתי אל צוהר ביתנו, ובעדו הבטתי בשטח אינסופי נטול הרים וגבעות ובדרור הפורח בעפעוף כנפיים נדיב אל האופק. אב נפשי צעד אחרי ונעמד, פניו מול קיר, קיר חדר ביטחון.

"בטיבבו, הגשמנו חלום", אמרתי, בחיי בטיבבו קראתי לו; והוא נאנח אנחה כבדה ואמר, "הגשמנו חלום בדמי כבוד".

היקצה היא קץ החלום. אף שבמעבר מחלום להכרה מאכלת חלודה אוכלת חבלי לידה רגישים וכואבים מכל, טובה שבעתים התפכחות מאשליה מאשר חלום אוטופי.

"ארבעה כתרי נחושת יחד אינם הופכים לכתר זהב אחד; ארבעה כוכבים אינם נעשים לחמה אחת, ארבעה כיסאות רגילים אינם משתווים לכס כבוד אחד", הסביר אב נפשי ברוב חוכמה.

"הרגו אותי, אינני מבינה מה רוצה האיש המוזר הזה", התלוננה.

תראו, היא עוד מתלוננת.

מה עשינו, אב נפשי ואנוכי? יאנו לחפש מושב רם, עברנו בין קרון לקרון, עברנו אלף קרונות, עברנו קרונות אינסוף. הקרונות מלאים אנשים, אנשים שקטים מאוד, בחיי, אנשים אילמים. איש אינו פוצה פה ואיש אינו דומה לנו. באף קרון אין נהג, קרונות נוסעים ללא נהג, אפילו אם יהיה נהג באחד הקרונות, הוא לא יכול לעצור אינסוף קרונות. והרכבת תמיד נוסעת ישר, איך אפשר לנוסע ישר ולהגיע לאן שרוצים?

"אני לא אוהבת הרכבת הזאת, אי אפשר לדעת לאן היא נוסעת", אמרתי. מיד נזכרתי בדברי אב נפשי: בירושלים יהודים עובדים אלוה, דוממים משרתים האדם, ונרגעת. אב נפשי ואנוכי בני שמונים, בגיל זה כל דבר נראה אינסופי. כשאנו עומדים ליד אילן או רואים רק גזע אינסופי. אדם בן שמונים לא רואה אמירי אילנות, ולאילנות אין אמירים. אין סוף לרכבת הזאת, ואין כס רם ברכבת הזאת. "בוא נחזור", אמרתי לאב נפשי. הוא איש חכם, הסכים, ובשובנו היתה הדרך ארוכה אף יותר, דרך אינסופית.

בהגיענו לקרוננו אמרתי, "אב נפשי, ייטב נא בעיניך אם אבקשך כי תשב עמי במושב פשוטי העם כי דבר מה, שלא הכרתיהו מאתמול שלשום, מפר שלוותי ומסעיר רגשותי". עורקים עבים חרצו מצח אב נפשי. צמודים זה לזה ישבנו בזנב המרכבה, יתר אנשינו ירדו לרצפה, והרצפה חשבה לנוער מעל פרצופה.

"רק הגענו זה עתה לעיר חפצנו והבט נא מה קרה לנו, היום חולף מהר מאוד, השמש שוקעת, איש אינו מביט בה בשקיקה; איש אלוהים מכובד ובא בימים כמוך מושלך למושב עמך, ואיש אינו מתחלחל מהידרדרות מעמדו. אולי זה קורה משום שאדם בא במים החוצה אוקיינוסים נרחבים, יבשות שטופות שמש, כבודו נשטף בזרמי מים ומתאדה מחום החמה", רטנתי ובצדק.

"לא ימים גדולים ולא החמה מעניקים כבוד לאדם או נוטלים לו אותו, אלא מספר שנות חייו", הרגיע אב נפשי.

"משום מה נדמה לי כי מספר שנות חייו של אדם חקוק רק בנוף ארצו, בעונות השנה ובאנשי מולדתו, הם שהיו עדים לשינויים שחלו בגופו ובתובנתו מסוגלים לזקוף לו כבוד", סייגתי, ואב נפשי נותר איתן בדעתו ואמר, "המעבר מאתר לאתר אינו אמור לפגוע בכבוד אדם בא בימים".

"אולי ככסף הנשאב אל כיס עשירים וכנהרות הנוהרים אל הים, כך כבוד הקשישים בירושלים נשאב לתוך רוח השכינה המרחפת מעל בית המקדש", הצעתי.

"נהרות נוהרים מהרים למהמורות; הכסף מתגלגל אל אנשים החשים חיסרון תמידי ובלתי מסופק לחומר, ורוח השכינה המרחפת מעל העיר

עולים ביחד

עולים ביחד באנדליי וודלי מנהיגות ומצוינות בתעסוקה לאקדמאים יוצאי אתיופיה (ע"ר)

www.olim-beyahad.org.il

בואו נעזור לנפץ את תקרת הזכוכית ונאפשר לאנשים המצוינים הללו להיות באמת חלק מאתנו. "עולים ביחד - באנדליי וודלי"

דף קשר ברכות ל...

תחילת עבודה

משתתפי תכנית הסטודנטים מנהל 2

- ◇ דוד אבטה - התקבל להתמחות במשפטים בעמותת אדם טבע ודין
- ◇ הדס מהרי - התקבלה להתמחות במשפטים במשרד מיתר לקוורניק עו"ד

- ◇ ישראל פקדו - התקבל להתמחות במשפטים במשרד "לפידות" עו"ד

משתתפי מחזור ד'

- ◇ אבי גולה - החל לעבוד כמתכנת במילגם
- ◇ עו"ד תטייר אינגדיו - החלה לעבוד כמנהלת ענף במנהלת תרבות ואומנויות
- ◇ וולטאו מלסה - החל לעבוד כמהנדס באלתא
- ◇ הבטם טספאי - החלה חעבוד כמהנדסת כימיה בבז"ן
- ◇ אסתר אליין - החל לעבוד כעו"ד בכלל ביטוח
- ◇ ענת טואבה - החלה לעבוד כיועצת חינוכית, בית ספר שז"ר, נתניה

מזל טוב לנישואין ולהרחבת המשפחה

- ◇ אבי אגניה - לרגל נישואין עם בחירת ליבו פנינה גדאי
- ◇ ענת (נאנו) וובגיאן ובחיר לבה - לרגל נישואיהם
- ◇ יהודית טדלה ובעלה - לרגל נישואיהם
- ◇ אפרת סבהט ושאוול צגהון לרגל הנישואים
- ◇ גטהון ביאגדלין ותמר אמנה לרגל הנישואים
- ◇ אמיר עלמו ובחירת לבו לרגל נישואיהם
- ◇ דבורה ביאדגלין ובעלה - להולדת הבן
- ◇ דניאל ובת שבע אלמשט להולדת הבת
- ◇ צחי קוקה ורעייתו להולדת הבן איתמר
- ◇ קנובש ואבי תגייה להולדת הבן רועי
- ◇ דבורה נתיב ובעלה - להולדת הבת
- ◇ גדי וונדימגן ורעייתו- להולדת הבן
- ◇ דני פרנקס, מנהלת הקרן "ישראל שלי", להולדת הבת

ברכות ליעקב סמואל, מהנדס מכונות ובקרת מערכות של ביה"ח שיבא, ממיסדי עולים ביחד, בונה ומתחזק אתר העמותה, לקבלת פרס שיבא לשנת 2010!

וכך כתבה לו פרופ' ענת אחירון, יו"ר ועדת הפרס: "שררה בינינו תמימות דעים שאתה ראוי למשנתנו ולחזונו של מייסד בית החולים ומנהלו הראשון, פרופ' חיים שיבא ז"ל, בזכות המצוינות, המקצועיות והאנושיות הטובעות בך."

ברכות לסטודנטים שלנו לסייום שנת הלימודים וקבלת התואר

משתתפי מחזור 2 מהמרכז הבינתחומי, מחזור 1 מאוניברסיטת חיפה, מחזור 2 ממנהל הסטודנטים - 45 בוגרים. אנו מאחלים לכם השתלבות מהירה בהתאם לציפיותיכם ולהשכלתכם בחזית משק התעסוקה בישראל.

יש לכם שאלות? תגובות, הודעות או ברכות שלדעתכם כדאי לשתף את כלל הידידים בהן?

הפנו לדוא"ל הידיעון: Yedion07@gmail.com

ואנחנו נביא אותן, או צרו קשר באמצעות האתר: www.olim-beyahad.org.il

לפניות אישיות:

יפעת עובדיה:

טל': 0523530982

דוא"ל: init12@gmail.com

אדוה הדר:

טל': 0526033436

דוא"ל: adva.hadar@gmail.com

רכות מתנדבים - ענת גבעתי

טל': 077-5060840

דוא"ל: Anat.olim@gmail.com

יפעת

אדוה

עורכת ומפיקת הידיעון: שלומית גרוסמן